

Ampliar l'aeroport, per què?

El debat sobre si cal, o no, ampliar l'aeroport del Prat s'ha desenvolupat més aviat amb un cert simplisme i amb posicions confrontades i aferrissades en funció de l'alineament polític partidista. Per a uns, símbol d'un model desenvolupista periclitat, i per a uns altres, una condició *sine qua non* per estar al món i una mica massa pendents d'associar creixement amb benestar, cosa que no té una correlació exacta. De fet, en realitat el tema no és –o almenys no hauria de ser– el “creixement” *per se* i lligat a augmentar el flux turístic, sinó l'allargament d'una pista que faci possible que hi puguin aterrar i enlairar-se'n vols intercontinentals i no hàgim de ser secundaris en les xarxes globals de comunicació. Si l'aposta econòmica és reindustrialitzadora i d'economia del coneixement, no hi ha dubte no només de les bondats d'això, sinó també de la seva imperiosa necessitat per resultar atractius a l'economia global. Ara bé, augmentar els vols a més ciutats xineses o americanes i la seva freqüència no implica que qui vingui a partir d'ara siguin només CEOs de grans companyies, investigadors universitaris o bé enginyers dedicats a la IA. Com sembla obvi, hi vindrà tothom que vulgui i, per tant, molts més turistes, amb el que això significa de negatiu en una ciutat ja absolutament saturada de visitants. Soc conscient que s'estan fent accions des de la Generalitat i des de l'Ajuntament de Barcelona per reconduir un tema que és complex, però que ha acabat convertint Barcelona en un parc temàtic inhabitable i no suportable econòmica-

ment per als seus ciutadans. Pel camí, també es deixa cultura i personalitat, sense entrar en el tema de la insostenibilitat mediambiental del fenomen en aquest punt de la pel·lícula. Com a aposta de desenvolupament econòmic, el turisme resulta penós: bona part de la despesa va a companyies aèries, plataformes tecnològiques i multinacionals hoteleres radicades a l'exterior. De la seva intensitat d'ús de mà d'obra poc qualificada i mal pagada, també se'n podria parlar. El salari mitjà en l'hostaleria que acompanya el sector turístic és de 17.000 euros, mentre que a la indústria és de més de 40.000 euros. Precarietat, molta precarietat i massa externalitats negatives.

JOSEP BURGAYA

PROFESSOR UNIVERSITARI
I ASSAGISTA

**Soc dels
que pensen
que la nova
pista s'ha
de fer**

És això motiu per no construir la nova pista? Soc dels que pensen que s'ha de fer. L'anunci de fa uns dies del president Illa em sembla valent i necessari. Als governs, s'hi és per prendre decisions i no per deixar que els temes complexos es moguin al ritme mil·lenari de l'Església. Potser no ho tindrà fàcil per tramitar-ho amb la majoria parlamentària actual, però hi ha el suport de bona part de la societat civil que entén, tan previngudament com sigui, que si volíem ser a primera divisió, aquest allargament de pista era del tot necessari. Tardarem temps a veure-ho fet, els terminis són llargs i el debat polític no està tancat, ni de bon tros. Però hi ha l'aposta governamental per un pro-

FRANCESC MELCION

300.000 infants sense estiu

Cada any per aquestes dates molts infants pregunten sobre l'estiu: “Podré anar al casal o de colònies amb els meus amics?” A 4 de cada 10 llars, que fan malabarismes per arribar a final de mes, els diuen que no podrà ser. Més de 300.000 nens, nenes i adolescents catalans s'ho empassen en silenci i l'estiu se'ls fa llarg sense cap activitat de casals, campus, colònies o campaments, entre la calor del pis, pantalles enceses i moltes hores, massa, sols, sense gairebé res a fer, amb un lleure sedentari.

Durant les 12 setmanes de vacances escolars aquesta realitat eixampla les desigualtats i agreuja la pèrdua d'aprenentatges, els benestars i els vincles comunitaris. No oblidem que un terç de la infància a Catalunya viu en situació de pobresa o exclusió i que per a molts d'ells, quan es tanquen les aules, també es tanquen les oportunitats educatives.

Fa temps que denunciem aquesta realitat i proposem una

resposta clara: fer del lleure a l'estiu un dret i no un luxe. En primer lloc, pensant en la infància i les seves famílies, però també per a una societat més justa i cohesionada. El lleure educatiu no és només diversió; és aprenentatge, socialització, salut física i emocional... En paraules de la presidenta de la Societat Catalana de Pediatria, “no només hem de receptar paracetamol o ibuprofèn, també hem de receptar activitats de lleure i temps de joc per al seu desenvolupament saludable”.

Un munt d'entitats diverses (socials, caus i esplais, AFA, consells i clubs esportius, petites i mitjanes empreses, etc.) ofereixen tota mena d'activitats amb valor educatiu organitzades per joves voluntaris o per professionals durant l'estiu. Molts municipis fan esforços per posar a l'abast aquesta oferta o complementar-la amb la pròpia de l'ajuntament als seus

JOSÉ ANTONIO RUIZ
MARIA TRUÑO

COORDINADOR DE LA PINCAT
DIRECTORA ALIANÇA EDUCACIÓ 360

**L'estiu no
pot ser un
luxe o un
dret de
segona que
depengui
del codi
postal o la
família que
t'ha tocat**

barris, però no n'hi ha prou. No ens conformem que aquest lleure a l'estiu no arribi a tothom. Així ho recull la crida transversal de la societat civil expressada en el manifest compartit per una cinquantena de federacions, entitats i col·legis professionals d'àmbits plurals, des de la salut, la cultura, l'esport, l'educatiu i el social: a l'estiu ens hi juguem molt i, per això, reclamem tres grans mesures.

La primera: començar a universalitzar el lleure a l'estiu, com a mínim, amb dues setmanes d'activitats per a infants i adolescents en situació de pobresa, per fer realitat l'estratègia recent de lluita contra la pobresa infantil. Això vol dir beques, àpats i suport a la inclusió per garantir l'accés a aquestes oportunitats de descoberta i aventura amb altres nois i noies, que també són claus per conèixer en català.

jecte que és el més respectuós possible amb un entorn natural sobre el qual no val fer demagògia. La Ricarda és un espai natural creat *artificialment*, la qual cosa significa que és vàlid substituir-lo. Crec que aquest resulta un aspecte crucial del projecte que s'ha presentat, i que encara pot estar sotmès a moltes millores en la seva redacció definitiva. Una inversió descomunal, sens dubte, que s'haurà de materialitzar durant el primer quinquenni de la dècada vinent. El problema no és tècnic, no té res a veure amb l'enginyeria, com tampoc amb les basses del Llobregat afectades. En tot cas, el repte de fer créixer la capacitat d'absorció de vols i passatgers és que genera molts efectes no desitjats i difícilment suportables. El desafiament és aquí. El darrer any, el Prat va rebre 55 milions de passatgers i enguany s'acostarà als 60 milions. Barcelona ciutat s'ha col·lapsat amb 30 milions de visitants i amb gairebé 100 milions de pernoctacions a Catalunya. Anem a un aeroport de 80 milions de viatgers per any. Més d'un 40% d'augment. Això, amb la dimensió de Barcelona, fins i tot de Catalunya, és clarament una desmesura. Xifres que fan vibrar el sector turístic local, però que no tenen cap sentit com a aposta de país. Justificaria la prudència en l'absorció de visitants mantenir l'aeroport del Prat tal com està? No ho crec. Com diu la dita, tirant l'aigua bruta de la banyera no hauríem de tirar també la criatura que hi ha a dins. Però caldria assumir que el creixement il·limitat del turisme, com també del PIB, no resulta possible ni en els somnis més al·lucinats. Quin model de país volem i farem?

La segona: obrir durant tot l'estiu equipaments públics per comptar amb més llocs de trobada i de refugi climàtic, amb oportunitats per conèixer a l'espai públic i promoure l'accés a la natura i entorns saludables, amb prou verd i ombra a l'aire lliure. I, finalment, enfortir les entitats de lleure en el seu sentit més ampli (des de les esportives, culturals i socioeducatives fins a les associatives de base comunitària), que són les que fan possible aquesta oferta de qualitat arreu del territori.

L'estiu no pot ser un luxe per a la infància o un dret de segona que depengui del codi postal o la família que t'ha tocat. Hem de convertir-lo en un temps on tothom tingui oportunitats de conèixer i créixer. Perquè tots els nens, nenes i adolescents mereixen poder dir amb alegria, l'últim dia d'escola, “bon estiu!” I, a la tornada, tenir ganes d'explicar que també han anat de colònies, que tenen noves amistats, que han jugat molt i a nous jocs, que han llegit, nedat, compartit... i que també han viscut un bon estiu.